

ПРОЛОГ

Після всіх травм, які він завдав найчутливішим частинам її вкритого синцями тіла; після ударів по обличчю, спині, нирках і животі, через які її сеча кілька днів мала колір буряка; після всього болю, який він заподіяв їй садовим шлангом і праскою, вона ніколи не думала, що коли-небудь зможе відчувати *щось таке* знову.

«Секс був неперевершений», — думала вона, лежачи у напівтемряві в ліжку. Звідти щойно встав і пішов у душ чоловік, в якого вона до нестями закохалася.

Не те щоб у неї було багато варіантів для порівняння. До свого законного чоловіка вона мала всього лише двох коханців, але здавалося, наче це було невимовно давно. Її нинішній негативний досвід остаточно заглушив у пам'яті все добре, що було раніше.

Роками все, що відбувалося в спальні, було пов'язано для неї лише з болем та приниженням.

«А тепер я лежу тут. Дихаю та відчуваю запах нового чоловіка в моєму житті і мрію, щоб ця пристрасна ніч кохання ніколи не закінчувалася».

Їй самій було дивно, як швидко вона довірилася йому та розповіла про насильство, якого зазнавала в шлюбі. Але ж вона відчула потяг до нього з самого початку, як тільки почула його низький голос і зазирнула в його теплі темні очі, що дивилися на неї так, як ніколи не дивився її офіційний чоловік. Відкрито, чесно, з любов'ю.

Вона ледь не розповіла йому про відео. Про вечір, до якого її примусив законний чоловік. З іншими

чоловіками. Багатьма чоловіками, які гвалтували та при-
нижували її.

«Аж не віриться, що я ще раз у житті добровільно від-
далася комусь із сильної статі», — розмірковувала вона,
прислухаючись до шуму в душі, де усамітнився чоло-
вік її мрії.

Зазвичай саме вона годинами намагалася зішкряба-
ти, стерти, змити з тіла огиду після того, як її використав
чоловік, але зараз вона насолоджувалася гострим запа-
хом зради на шкірі й охоче зберегла б його назавжди.

Звук води стих.

— Хочеш іще чимось зайнятися? — почувся голос із
ванної кімнати. Вочевидь, він був у гарному гуморі піс-
ля душу.

— Залюбки, — відповіла вона, хоч уявлення не мала,
як доведеться пояснювати чоловікові, чому затримаєть-
ся довше, ніж попереджала. Зрештою, це було...

Вона глянула на свій наручний годинник, але було
занадто темно, щоб розгледіти циферблат. Окрім про-
мінця, що пробивався до спальні крізь маленьку шпа-
рину прочинених дверей ванної кімнати, світло давала
лише м'яка підсвітка злегка вигнутого самурайського
клинка. Катана із зеленим перламутровим руків'ям ви-
сіла на стіні спальні, її підсвічували дві тьмяні LED-стріч-
ки, що були замість нічників.

Коли вона потягнулася по телефон, її увагу привернула
панель із перемикачами, закріплена на нічному столику.

— Може, вип'ємо по коктейлю?

Жінка натиснула на крайній перемикач та усміхнула-
ся, адже він, вочевидь, виконував зовсім іншу функцію.
Простирадло зсунулося, оголивши матрац, який світив-
ся синім кольором, що створювало ілюзію, наче вона
лежить на надувному матраці посеред басейну.

Вона сіла, схрестивши ноги. Вода під нею яскраво
і блискуче засяяла, наче в ній плавали світлячки. Ко-
лір води змінювався: бірюзовий, фосфорно-жовтий,
сліпучо-білий...

— Що це таке? — прошепотіла вона. Швидше сама
собі, бо в перші миті щиро здивувалася. Вона схилилася,
щоб зазирнути вниз, між свої стегна.

«О матінко рідна...»

Вона ошелешено затулила долонею рот і втупилася
в матрац, на якому буквально кілька хвилин тому займа-
лася коханням.

«У мене галюцинації. Невже...»

— То ти таки знайшла *це*, — почувся чужий голос зліва
від неї. І щойно незнайомиць з'явився у проїмї дверей
ванної кімнати, ліжко під нею загорілося криваво-чер-
воним, позаяк чоловік за допомогою пульта керував цим
жахіттям. Видовище, яке постало перед нею, виявилось
настільки мерзенним, що їй захотілося вирвати собі очі.
Так, вона знайшла *це*, але *це* було абсурдом. Її розум
відмовлявся сприймати цей жах, просто тому що поба-
чене виходило за межі будь-якої людської уяви.

— Де він? Що ти з ним зробив? — закричала вона на
незнайомця так голосно, як ніколи в житті.

Тим часом монстр у людській подобі наблизився
до ліжка зі шприцом та, самовдоволено посміхаючись,
промовив:

— А тепер забудь про свого коханця. Гадаю, настав
час познайомитися зі мною!

РОЗДІЛ 1

ДЖУЛС ТАННБЕРГ

Джулс сидів за письмовим столом і думав, як шум у його вусі ідеально поєднується з кров'ю на стіні. Навіть якби хтось запитав, він не зміг би пояснити, що породило цю нездорову асоціацію. Можливо, причина в тому, що звук у навушниках нагадує потік рідини, що під тиском просочується крізь вузький отвір.

«Наче кров, що струмує з вен людини, яка помирає».

Кров, якої б вистачило, щоб обмастити всі стіни спальні та залишити світу послання.

Джулс відвів погляд від телевізора, який великим планом показував червоні розмиті цифри на стіні над ліжком у спальні жертви. Почерк Календарного вбивці. Таке собі «Я тут був, і тобі пощастило, що ми не перетнулися».

«Інакше ти б теж лежав на цьому ліжку. Зі здивованим виразом обличчя та перерізаним горлом».

Він крутнувся на офісному стільці на дев'яносто градусів, і телевізор зник з його поля зору. Це допомогло зосередитися на телефонній розмові.

— Алло, ви мене чуєте? — запитав він уже втретє, але співрозмовник на іншому кінці лінії, що шипіла, все ще не промовив ані слова.

Натомість за спиною Джулс почув чоловічий голос, що видався йому знайомим, хоч власника голосу він ніколи в житті не зустрічав.

— Трьох жінок знайшли вбитими у їхніх квартирах, — констатував ведучий. Завдяки йому люди регулярно отримували інформацію про найстрашніші злочини

в Німеччині, не покидаючи власних чотирьох стін. — «Справа номер... не розкрита»¹. Найдавніше детективне реалітішоу в Німеччині.

Джулс злився, що ніяк не може знайти пульт і вимкнути телевізор, де, можливо, досі показували останнє місце злочину Календарного вбивці.

Якраз повторно транслювали випуск новин, що виходив о 20:15, доповнений найновішими здогадками, які надійшли від глядачів після праймтайму.

Робочий кабінет у старій будівлі в берлінському районі Шарлоттенбург був прохідною кімнатою між вітальнею та їдальнею. Як і в усій квартирі, в ньому були надзвичайно високі стіни. А на стелях, оздоблених ліпниною, сто років тому перші власники, певно, підвішували важкі люстри. Джулс же віддавав перевагу непрямому світлу, адже навіть відблиски телевізора здавалися йому занадто яскравими.

Бездротова гарнітура з маленькими навушниками, з'єднаними рамкою на шиї, та мікрофоном перед ротом дозволила йому пошукати пульт на столі, захарашеному журналами та документами. Джулс пам'ятав, що щойно тримав його в руці, він точно мав бути десь під завадами паперів.

— І на місці кожного злочину — одна й та сама жахлива картина: дата вбивства на стіні, написана кров'ю жертви.

30.11

08.03

01.07

¹ Телепрограма каналу ZDF під назвою «Справа номер... не розкрита» (Aktenzeichen XY... Ungelöst) виходить на телебаченні з 1967 року. В кожному випуску ведучий Руді Церне представляє нерозкриті кримінальні справи, а глядачі висловлюють свої здогадки. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.

— Модус операнді¹, завдяки якому Календарний убивця отримав своє ім'я.

Перше вбивство, що сталося саме рік тому, в листопаді, ще тоді заповонило всі медіа.

Джулс перервав пошуки пульта й на мить глянув на вулицю крізь велике аркове вікно, віконниці якого ледь витримували заметіль. Він укотре замислився над тим, що йому важко тримати в пам'яті прогнози погоди. Джулс запам'ятовував найдивніші речі, навіть якщо він почув їх лиш раз, наприклад, легенду про те, що в Гічкока не було пупка або що в 1830-х роках кетчуп продавали як ліки. А от про минулу зиму він нічого не міг згадати.

Чи сніжило торік у перший тиждень Адвенту², як і сьогодні в більшій частині Німеччини? Рекордно спекотне літо з тропічними температурами під сорок градусів за Цельсієм, здається, без будь-якого переходу змінилося похмурою погодою. Було не дуже холодно, принаймні проти Гренландії, але чергування снігу й дощу, підсилені потужним східним вітром, змушували людей після роботи якнайшвидше розбігатися по домівок. Або по ЛОР-кабінетах. Погляд на вулицю дещо заспокоював, і не тільки на контрасті з настінними малюнками Календарного убивці.

За високими вікнами здавалося, ніби знімальна група встановила конфеті-гармату біля вуличних ліхтарів на Шарлоттенбург-штрассе, щоб подарувати мешканцям

¹ Модус операнді (*лат. modus operandi*) — це характерні риси злочинів: методи скоєння, обрані жертви або способи приховування слідів.

² Адвент — назва періоду в літургійному році, що побутує серед християн католицької та деяких протестантських церков. Починається за чотири тижні до Різдва в період від 27 листопада до 3 грудня, а завершується 24 грудня. — *Прим. ред.*

елітних квартир грюндерства¹ навколо озера Літцензе передчасне різдвяне шоу. Міріади сніжинок танцювали у теплій світловій плямі, наче рій світлячків, звідти їх несло у бік радіовежі над замерзлою поверхнею озера.

— Хтось заважає вам говорити зі мною? — запитав Джулс співрозмовника, що замовк по той бік телефону. — Якщо так, будь ласка, кашляніть один раз.

Джулс не був упевнений, але йому здалося, що він почув тихе похрипування, яке видає людина під час бігу. «Чи був це кашель?»

Він збільшив гучність на ноутбучі, через програму на якому й велася розмова. Ведучий програми «Справа номер... не розкрита» все ж пробився до нього. Якщо Джулс не знайде пульт від телевізора, йому доведеться витягнути шнур з розетки.

— Ми довго вагалися, чи показувати вам оригінальні фотографії місця злочину в такій чіткості. Але ці знімки — наразі єдина підказка для слідчих щодо так званого Календарного убивці. Як бачите...

Примружившись, Джулс помітив, що камера наблизилася кривавий напис на стіні. Наблизила настільки, що груба штукатурка скидалася на місячний ландшафт, який серійний убивця використав як полотно.

— ...верхня частина одиниці закручується в завиток, і якщо трохи пофантазувати, то цифра, яку злочинець написав на стіні під час свого першого вбивства, нагадує морського коника. Наше запитання до вас: чи впізнаєте ви почерк? Чи траплялося вам бачити його раніше? За корисні підказки...

¹ Грюндерство (*нім. Gründerzeit*, «епоха засновників») — період в економічному розвитку Німеччини та Австро-Угорщини в другій половині XIX століття до економічної кризи 1873 року, що супроводжувався індустріалізацією і бурхливим культурним розвитком, який очолила буржуазія.